

แพรวสำนักพิมพ์

จิตกาธาน

สรจักร

เขียน

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“...คุณหมอเคยเล่าให้ฟังว่า ปกติคนเราจะรับรู้ผ่านจิตสำนึก เช่น อ่านหนังสือ ฟังคำสนทนา ดูหนังฟังเพลง ซึ่งการรับรู้ระดับนี้ ผู้เรียนจะต้องตั้งใจ ไตร่ตรอง เพื่อกลั่นกรองว่าควรเชื่อหรือไม่ ชัดแย้งกับความเชื่อเดิมหรือไม่ หากไม่ขัดแย้ง เราก็จะรับข้อมูลใหม่เข้าไป แต่หากผู้เรียนขาดความตั้งใจ เขาก็จะไม่รับข้อมูลใหม่เข้าสู่สมอง...”

- สรจักร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

จิตกาธาน (จิต - ตะ - กา - ทาน) เป็นนวนิยายเรื่องยาวเรื่องแรกของนักเขียนในตำนานอย่างคุณสรจักร หากนับการตีพิมพ์ครั้งนี้ก็เป็นครั้งที่แปด และนวนิยายเรื่องนี้ก็มีอายุครบยี่สิบสามปีนับจากวันแรกที่สำนักพิมพ์มติชนนำมาตีพิมพ์

จิตกาธาน เป็นจิตนิยายที่บอกเล่าเรื่องราวความซับซ้อนของจิตใจในตัวละคร ผ่านการใช้ข้อมูลและจินตนาการของผู้เขียนซึ่งผสมผสานเข้ากันได้เป็นอย่างดีพอเหมาะพอเจาะ ผู้เขียนจะพาเราไปสำรวจ “ตัวตน” ที่เกิดจากความบกพร่องทาง “จิต” ก่อนจะกลายเป็น “ปม” ที่บ่มเพาะในบุคคลผ่านตัวละครที่ผู้เขียนสร้างขึ้นซึ่งมีความสมจริงสอดคล้องกับสังคมในปัจจุบัน - แม้กาลเวลาจะล่วงเลยมากกว่าสองทศวรรษแล้ว แต่ตราบนานเท่าไรก็ยังเป็นสิ่งมีชีวิตที่ต้องต่อสู้กับสรรพสิ่งรอบตัว และแน่นอนว่าต้องต่อสู้กับความคิดในตัวเอง ก็จะเป็นเช่นนี้ต่อไป - กับพล็อตเรื่องที่ไม่อาจคาดเดา เล่าเรื่องกระชับ สลับฉากได้อย่างร้ายกาจ และแน่นอนว่าหักมุมเหมือนที่เคย

แพรวสำนักพิมพ์ต้องขอขอบคุณทายาทของคุณสรจักร ที่มอบความไว้วางใจให้สำนักพิมพ์ได้นำผลงานที่มีคุณค่าของผู้เขียน ส่งต่อให้แก่อ่านรุ่นหลังๆ นับเป็นเรื่องที่สอง หลังจากรวมเรื่องสั้น *คนดีตายหมดแล้ว* อันเป็นการคัดสรรเรื่องสั้นจากชุดศพทั้งสามเล่ม ได้แก่ *ศพใต้เตียง* *ศพข้างบ้าน* และ *ศพท้ายรถ*

หวังว่าผลงานเขียนเรื่องนี้ของคุณสรจักรจะยังคงเป็นหนึ่งในนวนิยายในใจของคนรุ่นต่อไป เหมือนกับที่หนังสือเล่มนี้เคยทำงานกับคนรุ่นก่อนมาแล้วเช่นกัน

แพรวสำนักพิมพ์

คำนำผู้เขียน

คนเรากลัวความมืด

เพราะความมืดเป็นบ่อเกิดจินตภาพเลวร้าย

ในห้องมีความมืด ในดวงอาทิตย์มีความมืด ในดวงตามีความมืด
แต่ความมืดที่น่ากลัวที่สุด ซุกอยู่ในซอกเร้นของวิญญาณทุกผู้คน

คนเรากลัวความตาย

เพราะความตายคือสัญลักษณ์แห่งความพ่ายแพ้

ความพ่ายแพ้ของมนุษย์ที่มีต่อธรรมชาติ

สะท้อนความล้มเหลวของการดิ้นรนกระเสือกกระสนที่เปล่าประโยชน์

เปล่าประโยชน์ ในความทะยานอยาก

เปล่าประโยชน์ ในความหิวกระหายไม่สิ้นสุด

เปล่าประโยชน์...ในกระแสกาลเวลา

เพราะทุกชีวิต

ล้วนมุ่งสู่...จิตกาธาน

ที่ซึ่งเปลวไฟได้แผดเผาทุกสิ่ง

เว้นแต่...ความดีงาม

สรจักร

ความทะยานอยากที่ไร้ประโยชน์

เพราะทุกชีวิตล้วนมุ่งสู่

จิตกาธาน

ฟังเสียงอ่าน

หนึ่ง

ยิ่งดำดิ่งลงไปค้นหาต้นเหตุและพัฒนาการของความผิดปกติในจิตมากเท่าใด เราก็จะยิ่งค้นพบความเกี่ยวพันระหว่างโรคกับผลผลิตอื่น ๆ อันเกิดจากการทำงานภายในสมองมนุษย์มากเท่านั้น

เราต้องยอมรับความจริงไว้เสมอว่าระหว่างอารยธรรมอันสูงส่งกับความกดดันที่มนุษย์เผชิญในสิ่งแวดล้อมที่เป็นจริง มนุษย์ไม่เคยพอใจสภาพที่ดำรงอยู่ เขาจึงจำต้องสร้างจินตนาการแบบตนพึงพอใจ เก็บไว้ในใจเสมอ เพื่อเป็นการชดเชยสิ่งที่ขาดไป เป็นการตอบสนองความสุขทางใจ

แม้จินตนาการจะเป็นเรื่องเพ้อฝัน แต่สิ่งเพ้อฝันเหล่านี้ก็ยังคงประกอบด้วยความจริงบางประการที่เป็นองค์ประกอบของบุคลิกภาพของบุคคล และมีแนวโน้มของความเป็นจริงที่ถูกเก็บกดไว้

ผู้ที่ขยันขันแข็งและประสบผลสำเร็จคือผู้ที่รู้จักแปลงจินตนาการเพ้อฝันเหล่านี้ให้กลายเป็นจริงด้วยการทำงาน ส่วนผู้ที่อ่อนแอไม่สามารถเผชิญปัญหาอุปสรรคภายนอก ก็จะยึดติดอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ กลายเป็นคนที่มีความคิดฟุ้งซ่าน เขาจะเชื่อมโยงจินตนาการเข้ากับความเป็นจริง (จนไม่อาจจำแนกจากกันได้) และถอยหลังกลับสู่วัยเด็ก...

- ชิกมุนด์ ฟรอยด์

แสงจันทร์สีนวลสอดผ่านช่องลมไม้ลูกกรงเหนือบานหน้าต่างที่เปิดอ้า
เกิดเป็นเงาสลับมืดสว่างจับบนดินคู่เปลือยที่ห้อยเหนือพื้น สีซีดซีขาว
กว่าแสงจันทร์ ผิวหนึ่งเย็นเยือกกว่าสายลมหนาวที่พัดกระหน่ำ ลม
แรงจนบานหน้าต่างสั่นไหวส่งเสียงกุกกัก มันพัดให้ร่างของเด็กหญิง
ไกวแกว่งเล็กน้อยประหนึ่งว่าเจ้าของร่างยังมีชีวิตอยู่

“โอ...ลูกหนอ...

แม่จะปลุกเร็นให้อยู่

แม่จะผูกอุให้นอน

จะพัดวี โบกกาย ให้คลายร้อน

นะลูกเอ๋ย...โอ้ โอ้...”

เสียงเพลงกล่อมเท่อบอุ่น - ครั้งหนึ่งเมื่อสิบห้าปีที่แล้ว - เคยเปล่ง
จากปากหญิงชาวบ้านผิวสวยนาม ‘เชิญเพ็ญ’ ผู้ซึ่งมีชายมากหน้า
มาเลียบเคียงขอความรัก

ความรักเป็นเช่นเชื้อโรคร้ายที่แพร่กระจายได้ด้วยลมปากและ
ความใกล้ชิด โดยมีความสวยสดเป็นพาหะ ติดต่อเฉพาะกับมนุษย์
ที่ยังมีกิเลสหรืออีกนัยหนึ่งก็คือหัวใจ

ความรักจรรโลงให้สดใส ทำลายโลกให้โศกาลัย

สร้างสุข ก่อทุกข์

ดังคำสอนของพระพุทธองค์ที่ว่า ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์

เชิญเพ็ญเป็นเช่นเด็กสาวธรรมดา ผู้ซึ่งยังมีได้สำเนียงถึง
ความจริงเช่นที่กล่าว เธอจึงตัดสินใจร่วมหอลงโรงกับชายหนุ่มอนาคต
ดีที่คบหากันมาตั้งแต่เรียนประถม

ชายชู้คือครูหนุ่มที่ยินดีเข้าสู่กับดักชีวิตด้วยความเต็มใจ
เชิญเพ็ญมีส่วนเงาะอันเป็นสมบัติที่พ่อแม่แบ่งให้ ชายชู้เป็นครู

ปริญญาบรรจุนใหม่ อนาคตไกล

จากนั้นไม่นาน ‘เพ็ญภา’ ก็ถือกำเนิดมาเป็นโช่ทองของชีวิต หรือโช่ตรวนแล้วแต่ความเห็นของปัจเจกชน

เด็กสาววัยราวสิบห้าปี สีหน้าเหม่อลอย มิได้ให้ความสนใจผู้พิพากษา หนุ่มในชุดครุยที่กำลังก้าวขึ้นสู่บัลลังก์ อัยการต้องตะแคงแขนเบาๆ เป็นสัญญาณให้ลูกชั้นยืนทำความเคารพ

แม้ขณะนี้เป็นเวลาบ่ายสองโมงตรงพอดี แต่อากาศเย็นของ ฤดูหนาวที่ยังหลงเหลือ บวกกับบรรยากาศในห้องพิจารณาคดีที่เงียบ สงบและดูศักดิ์สิทธิ์ ทำลายความมั่นใจของพญาสิงห์ให้กลายเป็น ลูกหมาหลงทางได้

บนที่นั่งไม้แถวยาวด้านหลังของห้องสี่เหลี่ยมเล็ก มีเพียง เจ้าหน้าที่จากมูลนิธิคุ้มครองเด็กและสิทธิสตรีเข้าร่วมรับฟังการ พิจารณาคดีเพียงสองคน คนหนึ่งเป็นหญิงสาวนักศึกษามหาวิทยาลัย มีชื่อเสียง ซึ่งเพิ่งจะสมัครเข้าทำงานเป็นเจ้าหน้าที่อาสาสมัครของ มูลนิธิได้เพียงสามเดือนกว่า กับอีกคนเป็นชายหนุ่มร่างสูงท่าทาง เอาจริงเอาจังกับงาน เขามีสมุดและปากกาในมือ เตรียมพร้อมจด เรือนำที่เป็นประโยชน์ต่อรูปคดี

มูลนิธิคุ้มครองเด็กและสิทธิสตรีเป็นองค์กรเอกชนที่ไม่หวัง ผลกำไร ก่อตั้งโดยมีจุดประสงค์เพื่อช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูก เอาไรต์เอาเปรียบหรือถูกทารุณกรรมทุกรูปแบบ มูลนิธิประสานความ ร่วมมือกับเครือข่ายเอกชนที่ไม่หวังผลกำไรทั่วโลก เช่น GAATW หรือมูลนิธิความร่วมมือเพื่อดำเนินการค้าหญิง และ VENA แห่ง มหาวิทยาลัยไลเดน เนเธอร์แลนด์ บทบาทที่สำคัญประการหนึ่งของ

มูลนิธิคุ้มครองเด็กและสิทธิสตรีคือการให้ที่พักพิง การให้คำปรึกษา และการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่เด็กและสตรีด้อยโอกาส และนี่คือเหตุผลที่เจ้าหน้าที่จากมูลนิธิมาร่วมเป็นกำลังใจให้แก่เด็กสาว วัยสิบห้าที่กำลังนั่งตัวสั่นเทาด้วยความกลัวอยู่ขณะนี้

ผู้พิพากษานั่งลง ทุกคนโค้งคำนับ แล้วนั่งตาม เขากวาดตามอง โดยรอบ ก่อนจะเรียกจำศาลไปกระซิบสั่งการ จำศาลขึ้นมาที่หญิงสาว ที่นั่งด้านหลัง เธอทำหน้าที่เหลือหลาไม่เข้าใจ เขาจึงเดินตรงมาหา

“กรุณายำนั่งไขว่ห้างต่อหน้าผู้พิพากษา โปรดให้ความเคารพ ศาลด้วย”

เธอตกใจ รีบลดขาลง “ขอโทษค่ะ ฉันเพิ่งเคยเข้าร่วมรับฟังการ พิพากษาคดีเป็นครั้งแรก เลยไม่ทราบมารยาทในศาล”

ผู้พิพากษามองเธอด้วยสายตาดุจปราณี

พลันที่การพิพากษาคดีเริ่มขึ้น เด็กสาวที่นั่งอยู่ข้างอัยการถึงกับ สะดุ้งสุดตัวเมื่อสายตาทะกบกับใบหน้าของบุคคลที่เธอกล่าวหา ชาย วัยสี่สิบกำลังจ้องเธอเขม็งด้วยสายตาคาดคั่น

“โอ...ไม่...” เธอผุดลุกยืนหนีพลัน แก้อี้อุ้มโครม

เชิญเพ็ญกำเนิดลูกคนที่สองเป็นผู้หญิงอีกเช่นกัน ชาญช่วยตั้งชื่อลูก ว่า ‘เพ็ญพักตร์’ และ ‘เพ็ญพร’ คือเด็กหญิงคนถัดมา

ผู้เป็นพ่อไม่เคยแสดงความเบื่อหน่ายที่ได้ลูกสาว ตรงข้าม เขา พุดกับเพื่อนครูที่โรงเรียนว่า “อยากมีลูกสาวสักโหล”

เชิญเพ็ญเคยถามซนๆว่า “นี่ถ้ามีลูกสาวอีก จะให้ชื่อเพ็ญอะไร ดีล่ะพ่อ”

“อ้อ! มีอีกแน่นอน เพ็ญน่าจะรู้ว่าพี่ขยันทำลูกแค่ไหน” เขา

ยกคิ้วหลิวตาจนเมียขวยอาย

ความรักลูกรักเมียของชาญชัยแสดงออกอย่างเปิดเผยจนเป็นที่
อัครจริยใจของคนรอบข้าง นอกจากนั้นยังเป็นที่รู้กันดีว่าชาญชัยซึ่ง
ร้ายกาจ การโต้เถียงทะเลาะถึงขั้นลงมือลงไม้เกิดขึ้นได้เพียงเพราะ
เมียยืนคุยกับบุรุษไปรษณีย์ที่มาส่งจดหมายหน้าบ้านพักครู บ่อยครั้ง
ที่เมาทิ้งนักเรียนวิ่งออกจากห้องขณะสอนเพื่อดูว่าเมียเดินออกจากบ้าน
หรือไม่

แม้โดยหน้าที่ราชการเขาต้องประชุมอบรมหรือนิเทศงานต่างจังหวัด
บ่อยๆ เนื่องจากเป็นครูจบปริญญาคนเดียวของโรงเรียน แต่ชาญชัย
ก็ไม่เคยเที่ยวเตร่เฮฮาเมื่อใกล้บ้าน ตรงข้าม มีแต่พะวักพะวนอยากรี
บกลับ เขาเป็นคนคลั่งรักผิดปกติ และมีความคิดเป็นเจ้าของสูงมาก
แบบที่ฝรั่งเรียกอ็อบเซสชัน¹

เป็นเพราะประสบการณ์ชีวิตในวัยเด็กได้หล่อหลอมชาญชัย
ขึ้นมาเช่นนี้ พ่อแม่ทะเลาะกันตั้งแต่ออยู่ในท้อง พ่อชี้เมาท่าไปไม่เคย
รับผิดชอบต่อครอบครัว แม่ติดการพนันแบบห้ามไม่อยู่ แถมยังมี
มีข่าวเรื่องกันไวไฟแรง เด็กชายชาญชัยเมื่อสี่ขวบเคยชินกับการ
เข็ดอ้วกให้พ่อ ปีนต้นฝรั่งเก็บลูกกินเป็นอาหาร หรือเดินโผล่หน้า
ตามหน้าต่างบ้านข้างเคียงเพื่อขอข้าว

ครั้นอยู่ปอสี่ แม่ถูกหุบหัวตายในวงไฟ เขาไม่รู้รู้สึกเสียใจแม้แต่น้อย
ให้สัญญาณกับตัวเองว่า เมื่อโตขึ้นเขาจะสร้างอาณาจักรของตัวเอง
ตัวเอง มีลูกเมียที่อยู่ในโอวาทและไม่สำสอน ลูกของเขา เมีย
ของเขา อาณาจักรของเขา

¹ obsession

มนุษย์ไม่เคยพอใจสภาพความเป็นจริงที่เกิดจากความขัดแย้งระหว่างความปรารถนาอันป่าเถื่อนในจิตใจไร้สำนึก กับมโนธรรมที่ได้รับสั่งสมมันทำให้เกิดความกดดัน และมนุษย์ระบายออกด้วยการสร้างจินตนาการที่ใกล้เคียงความจริง เพื่อชดเชยสิ่งที่ขาดไป

ตั้งแต่เล็กชาญชัยไม่เคยพอใจความจริงอันเจ็บปวดของตัวเอง เขามีความทะยานอยากที่น่ากลัวและป่าเถื่อนเยี่ยงสัตว์ป่า มันถูกกักเก็บไว้ในจิตใจไร้สำนึกด้วยลูกกรงหนามที่หล่อหลอมจากบรรทัดฐานและระเบียบแบบแผนอันดั่งามของสังคม

เว้นแต่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย กรงอาจถูกฉีกกระชาก และสัตว์ร้ายอาจได้รับการปลดปล่อย

เด็กสาวถูกนำไปยังคอกพยาน เธอมีอาการตื่นกลัวเห็นชัด เจ้าหน้าที่จากมูลนิธิมองด้วยความเป็นห่วง

“ทุกอย่างกำลังจะสิ้นสุดแล้ว อดทนอีกสักนิดเถอะนะเพ็ญ”

ชาญชัยตัดสินใจสอบชิงทุนเรียนต่อปริญญาโทด้านการศึกษา นอกระบบในกรุงเทพฯ ก่อนที่เชิญเพ็ญจะคลอดลูกสาวคนที่สี่ ‘เพ็ญพิไล’ เขาตัดสินใจไปเรียนต่อเพราะมันคือหลักประกันว่าตำแหน่งผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนที่เขาอออยู่จะไม่กลายเป็นของคนอื่น และลูกทั้งสองจะได้มีอนาคตที่ดีกว่า ลำพังเงินเดือนข้าราชการและรายได้จากสวนเงาะของเมียไม่เพียงพอสำหรับสร้างอาณาจักรอย่างที่ฝัน และชายหนุ่มปรารถนามีลูกสาวเพิ่มอีก “อย่างน้อยครึ่งโหล ลูกของเรา เมียของเรา!”

ลูกคนที่ห้าตามมาในห้าปี เป็นลูกชายคนแรก แปลกที่ชาญชัย

แสดงความไม่พอใจเปิดเผย เขาตั้งชื่อให้ว่า ‘ราหุล’

ชีวิตมนุษย์มีฤดูกาล ความสุขย่อมเจือด้วยความเจ็บปวดเสมอ ชายผู้ซัยรับไม่ได้เมื่อฟ้าผ่าลงกลางครอบครัวโดยไม่มีเมฆ เขาตั้งร้องไห้โฮ กอดศพเมีย น้ำตาถูกผู้ชายไหลรินไม่อายุใคร ลูกทั้งห้า ร้องกระจองอแง “เพ็ญทิ้งพี่ไปทำไม”

ตำรวจจับตัวคนขับรถคันที่ชนเชิญเพ็ญมาดำเนินคดีไม่ได้

ชายผู้ซัยติดเหล้าและบุหรี่อย่างหนัก บุคลิกภาพของพ่อลูกห้า แปรปรวนจนคณะกรรมการคัดสรรคนเข้าสู่ตำแหน่งต้องตัดชายผู้ซัย จากรายชื่อผู้แข่งขันเข้าดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการศูนย์ที่เขาเคย วาดหวัง

การตัดสินใจของคณะกรรมการเสมือนมรสุมกระหน่ำซ้ำเรือชีวิต จนอัปปาง อาณาจักรล่ม

พ่อห่มายลูกห้าลาออกจากราชการ ชายสวนของเมีย หนีจาก อดีตอันปวดร้าว หอบลูกเข้ากรุง ชื่อคอนโดขนาดปานกลางด้วย เงินบางส่วน สมัครเข้าทำงานในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายบุคคลของบริษัทมีชื่อ

เวลาคือยาบรรเทาความทุกข์ ชายผู้ซัยเริ่มสร้างอาณาจักรของตัวเองใหม่อีกครั้ง กลายเป็นคนเงียบขรึม เก็บกด ไม่สูงลิ้นกับใคร ใช้ชีวิตสันโดษ และทุ่มเวลาทั้งหมดให้กับลูกสาวทั้งสี่ ปกป้อง เหมือนนางอองหวงไซ่ รับส่งลูกเองทุกวัน แม้กระทั่งการอาบน้ำแต่งตัว ให้ลูก

วันหนึ่งตำรวจได้รับแจ้งว่าลูกชายคนเดียวของชายผู้ซัยปีน ระเบียงคอนโดตกลงมาจากชั้นห้า คอหักตายคาพื้น แปลกที่มี ร่องรอยฟกช้ำเหมือนถูกทำร้าย และที่แปลกกว่านั้น ตำรวจไม่สนใจ!

จินตนาการของคนส่วนใหญ่มีองค์ประกอบที่เกิดจากบุคลิกภาพของแต่ละคน จะมากหรือน้อยก็ยังคงอิงอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง ซึ่งถูกเก็บกดไว้

ผู้ที่เข้มแข็ง รู้จักแปลงจินตนาการให้กลายเป็นความสำเร็จในชีวิต ส่วนผู้ที่อ่อนแอ ไม่อาจยอมรับปัญหาอุปสรรคที่เผชิญ เขายังคงยึดติดอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ และบ่อยครั้งจำแนกไม่ได้ว่าสิ่งใดจริง สิ่งใดลวง

ชายหนุ่มกำลังสร้างอาณาจักรขึ้นอีกครั้งตามจินตนาการ ในห้องสี่เหลี่ยมขนาดสี่สิบสองตารางเมตร ส่วนหนึ่งแบ่งเป็นที่ประกอบอาหาร ขณะที่พ่อลงมือเตรียมอาหารมื้อเย็น ลูกๆ นั่งพับเพียบล้อมวงทำการบ้านรอบตั่งไม้สูงแค่ออก

ระเบียบวินัยในบ้านเข้มงวด พ่อเป็นผู้ออกกฎ ลูกมีหน้าที่ปฏิบัติตาม “เพราะมีพ่อ จึงมีแก๊งสี่” ใครที่ฝ่าฝืนกฎจะถูกลงโทษด้วยวิธีแปลกพิสดาร แต่เด็กๆ ไม่เคยเข้าใจความพิสดารผิดมนุษย์ รู้เพียงว่า “พ่อโกรธจึงทำให้เจ็บ”

อัยการกล่าวนำคำปฏิญาณต่อศาล เด็กสาวกล่าวตามด้วยเสียงแผ่วเบา สาบานว่าจะพูดแต่ความจริง เธอถามตัวเองตลอดเวลาว่า ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องจริง หรือเป็นเพียงแค่ฝันร้าย เธออยากให้เป็นอย่างหลัง

คำปฏิญาณกระห่อนกระแต่นผ่านไป เธอสะดุ้งเมื่อถูกเรียกชื่อ อัยการเริ่มทักทายด้วยคำถามพื้นๆ ก่อนจะค่อยๆ ดึงอดีตอันขมขื่นให้กลับขึ้นสู่ความทรงจำอีกครั้ง แม้จิตสำนึกของเธอพยายามจะลบนั่นออกไป

“ขอให้พยานช่วยมองจำเลยให้ชัด แล้วตอบว่าจำเลยผู้นี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับพยาน”

เสียงนุ่นลึกลับของอัยการไม่อาจลดทอนความรุนแรงของคำถาม เธอสะท้านเฮือก มือกำขอบโต๊ะแน่น เหงื่อแตกเต็มแผ่นหลัง หลับตาสนิท

“โอ...ไม่...ฉันทำไม่ได้”

ในครอบครัวเดียวที่ขาดแม่ พ่อคือพระเจ้า คำพูดของพ่อคือประกาศิต พ่อกลายเป็นที่พึ่งพิงหนึ่งเดียว วันไหนที่พ่อเจ็บขริม บ้านทั้งบ้านก็หนาวเยเยือก แต่ในยามปกติพ่อจะร่าเริงกับลูกๆ ซาญชัยมีวิธีเล่นที่ไม่ปกติ เขาจะแต่งตัวให้ลูกด้วยเสื้อผ้าหลากสี ทาหน้าหนาเขียนคิ้วเข้ม ปากแดงสด โดยเฉพาะกับเพ็ญภาณุสาวคนโต

“นี่คือพิธีรำลึกถึงแม่ เป็นเรื่องลับภายในครอบครัวเรา ห้ามออกไปให้คนข้างนอกเห็นหรือเล่าให้ใครฟังเด็ดขาด”

เมื่อปีที่ผ่านมา เพ็ญภาณุอายุสิบสี่ เริ่มแตกวัยสาว ผิวขาวสะอาดเหมือนแม่ ร่าเริงสมกับเด็กยุคใหม่ที่ได้รับการเลี้ยงดูด้วยโภชนาการเข้มงวด พ่อพาเธอไปตัดฟัน “จะได้สวยเหมือนแม่”

การพักผ่อนหย่อนใจในห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ นอกจากดูโทรทัศน์ตามเวลาที่กำหนด พ่อจะนั่งกินเหล้า ดูลูกทำการบ้าน เล่นตุ๊กตา พ่อชอบนอนให้ลูกปีนป่ายทับตัว บางครั้งเขาจับลูกกดกับพื้น ใช้คางสากถูตามเอวจนเด็ก ๆ หัวเราะตัวงอ ครั้นเมื่อเมามาก ๆ เขาจะจับลูกคนโตไปกอดและร้องไห้ พิมพ์ ไร้สติ “เพ็ญ พี่จะคอยเธอ”

“พี่จะคอยเธอ...” เขาจ้องเพ็ญภาณิ่ง แผลงเร้นด้วยจินตนาการ ลึกลับ

...ผู้ที่อ่อนแอจะยังคงยึดติดอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ และบ่อยครั้งจำแนกไม่ได้ว่าสิ่งใดจริง สิ่งใดลวง...

ชายชี้ยึ่งเหงา เปล่าเปลี่ยว แต่เก็บกดความปรารถนาทั้งหมดไว้ เขามักตอกย้ำแรงปรารถนาลงไปลึกสุดใจด้วยการทบทวนชีวิตตนเอง เมื่อยังเล็ก ‘พ่อขี่เมา แม่สำล่อน’ จนมันฝังติดตรึงในจิตสำนึกว่าหญิงทั้งหลายล้วนสำล่อน ยามเมื่อมีเชิญเชิญ เขาต้องเฝ้าติดตามทุกฝีก้าวระแวงว่าเขาจะนอกใจ ดูเอาเถิด เมื่อหาทางมีชายอื่นไม่ได้ เขาก็ตัดช่องน้อยทิ้งเขาไว้กับลูกสาวทั้งสี่ ชัดขวางไม่ยอมให้เขามีลูกสาวสิบสองคนอย่างฝัน ที่แท้เธอคือผู้ทรยศ

เขาจะเฝ้าดูไม่ให้ลูกสาวทั้งสี่สำล่อน เขาจะไม่ยอมให้ชายใดมีโอกาสแตะต้องตัว “ลูกของข้า”

หญิงสาวผมยาวเคลือบหล่อ หนึ่งในสองตัวแทนจากมูลนิธิ เธอกำลังนั่งเกร็ง ชะงักกายไปข้างหน้า จ้องมองเด็กสาววัยสิบห้าในคอกพยานด้วยสายตาแห่งความหวัง ถ้าเปล่งเสียงได้ในสถานที่อันเคร่งขรึมของห้องพิจารณาคดีแห่งนี้ เธอคงตะโกนท้องว่า

พูดออกมาเลย เพ็ญนภา สูดหายใจให้เต็มปอด แล้วบอกให้ได้ยินทั่วกันว่าชายสารเลวผู้นี้คือใคร เพื่อตัวเธอเอง เพื่อน้องๆ และเพื่อผู้หญิงอีกมากมายที่ต้องตกอยู่ในสภาพเดียวกับเธอ สังคมต้องการคนกล้า...

สู้!

เธอต้องสู้!

ไม่ว่าพลังจิตหรือกำลังใจจะมีจริงหรือไม่เพียงใด เพ็ญนภาหันมาสบตาเธออย่างช้าๆ ด้วยนัยน์ตาคูที่รินน้ำตา เธอพยักหน้าเล็กน้อย

สุดหายใจ ขยับริมฝีปากที่สั่นระริก เปล่งเสียงเบาหวิวจากลำคอ
แห่งผากจนไม่มีใครจับใจความได้

“...”

พลังแห่งจันทร์เพ็ญทำให้ห้วงสมุทรเรียงระบำ หอยวงช้างสร้างปล้อง
ใหม่ หอยนางรมเปิดปิดฝาเป็นจังหวะ สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมขนาด
เล็กเคลื่อนไหวช้าลง และซ่อนตัวเสียจากผู้ล่า ขณะที่มนุษย์และ
สัตว์เพศหญิงมีระดู เพศชายโหยหากามารมณ์

แรงดึงดูดจากดวงจันทร์ทำให้ของเหลวในโลกเคลื่อนที่ เกิดน้ำขึ้น
น้ำลง ของเหลวในร่างกายซึ่งประกอบด้วยน้ำถึงร้อยละแปดสิบ
เคลื่อนไหวผิดปกติ คดีและความรุนแรงเพิ่มขึ้นในคืนจันทร์เพ็ญ

ชายช้วนอนไม่หลับ เขานั่งกินเหล้าคนเดียวในชอกทลิวของความ
มืดริมระเบียง สายตาจ้องจับจันทร์เต็มดวง สลับกับการหันมา
มองลูกสาวทั้งสี่ที่นอนเรียงเป็นแถวตามความยาวของห้อง ที่นอนตัว
เขาเองอยู่ติดประตู ‘เพื่อปกป้องลูก’ หรือ ‘เพื่อกันมิให้ลูกหนีเที่ยว’

และเมื่อนับจากริมระเบียง ด้านที่ติดประตูคือด้านในสุด มีด
ที่สุดและลิกที่สุด ที่ซึ่งสิ่งซ่อนเร้นเก็บกดในใจไว้ถูกระบายออกเป็น
ระยะ

เพ็ญphanอนไม่ค่อยหลับ แสงจันทร์ส่องสว่างเข้ามาเกือบ
ครึ่งห้อง พลังแห่งจันทร์เพ็ญทำให้มนุษย์และสัตว์เพศหญิงมีระดู

บ่อยครั้งที่เธอลืมนตาแอบดูพ่อที่นั่งกินเหล้าอยู่คนเดียว

เกือบหกทุ่ม เธอสะดุ้งตื่นเมื่อพ่อทิ้งตัวลงนอนข้างๆ กลิ่นเหล้า
เหม็นหึ่ง พักหนึ่งเธอได้ยินเสียงบางประการที่ทำให้ตาแข็งค้างด้วยความ
ตกใจ วัยสิบสี่ย่างทำให้เธอพอเข้าใจว่ามีอะไรเกิดขึ้นข้างๆ ตัว

เพ็ญภาวนอนตะแคงแข็งที่อจนเหน็บกินขาข้างหนึ่ง

ขอให้พยานช่วยพูดเสียงดังชัดเจนอีกครั้งว่าจำเลยผู้นี้เกี่ยวข้องกับอะไรรักกับพยาน

เพ็ญภาวนหันมาสบตากับหญิงผมยาวผู้ซึ่งกำลังนั่งส่งกำลังใจอยู่บนเก้าอี้ไม้แถวยาวตอนหลังของห้องพิจารณาคดี ความเอาจริงเอาจังบนใบหน้า สายตาที่เอื้ออาหาร คำพูดที่เป็นเหตุเป็นผลที่ว่า “เพ็ญไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง แต่เพ็ญต้องทำเพื่อน้องๆ” ทำให้เด็กสาวคิดถึงคำสอน

“หายใจลึกๆ ถ้ารู้สึกกลัวหรือสับสน เพ็ญต้องทำให้ได้”

เพ็ญภาวนสูดลมหายใจเต็มปอด ค่อยๆ ระบายลมออกช้าๆ ตอบคำถามของอัยการด้วยเสียงสั้นเครือ

“เขา...เป็น...” เธอหลับตาลง หยดน้ำใสไหลจากตาแห้งแล้งก่อนจะพูดชัดเจนว่า “พ่อของหนูเองค่ะ” เด็กสาวทรุดตัวลงเหมือนลูกโป่งถูกปล่อยลม น้ำตารินซ้ๆ อาบแก้ม

ขณะที่ชายผู้ตกเป็นจำเลยจ้องมองด้วยสายตาวาวโรจน์

สอง

...*ครอบครัว* มีบทบาทหน้าที่สำคัญสี่ประการ คือ หนึ่งเป็นแหล่งพักพิงที่อบอุ่นแก่สมาชิก สองเป็นที่หลบภัยและความตึงเครียดภายนอก สามเป็นที่ระบายความรู้สึก และสี่ถ่ายทอดประสบการณ์และระเบียบแบบแผนแก่สมาชิก

ไม่ว่าเราจะอยู่ในสภาพใด เรายังคงเป็นบุคคลสำคัญของครอบครัว

ครอบครัวที่ดีจะทำหน้าที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาสมาชิกให้เติบโตขึ้นอย่างสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ มีความมั่นคง สามารถยืนหยัดต่อต้านความเครียดจากสิ่งแวดล้อม ช่วยส่งเสริมการใช้สติปัญญาและพรสวรรค์ตามแนวทางที่สมาชิกแต่ละคนสนใจ

ครอบครัวจะต้องผ่านการเติบโตอย่างมีขั้นตอน มีวัฒนธรรมจำเพาะ ซึ่งในครอบครัวประชาธิปไตย วัฒนธรรมจำเพาะเป็นผลจากการค้นหาและยอมรับร่วมกันของสมาชิกทุกคน

ในอดีต ครอบครัวไทยมีลักษณะเป็นครอบครัวขยาย โครงสร้างของครอบครัวประกอบด้วยปู่ย่าตายาย ลุงป้าน้าอา ลูกหลานเหลนโหล่น ทำให้มีการคานอำนาจและเกื้อหนุนกันในสมาชิกทุกระดับ

แต่ปัจจุบัน ผลจากสังคมอุตสาหกรรมที่มีการเคลื่อนย้าย

กำลังคนจากภาคเกษตร ทำให้สิ่งแวดล้อมในครอบครัวแบบดั้งเดิม ถูกทำลายโดยอารยธรรมแบบใหม่ ครอบครัวเดี่ยวที่โครงสร้าง ประกอบด้วยพ่อแม่ลูกกำลังมีจำนวนมากขึ้น เด็กยุคใหม่ล้มเหลวทางการศึกษา ขาดการละเล่นตามธรรมชาติ

ครอบครัวที่ขาดการคานอำนาจ พ่อหรือแม่ที่ไร้จริยธรรมอาจ กลายเป็นผู้นำหลักคนเดียวของครอบครัว มีบทบาทสูงสุดต่อการ กำหนดตัววัฒนธรรมจำเพาะในครอบครัว ซึ่งอาจล่อแหลมต่อศีลธรรม เพียงเพื่อสนองตอบความปรารถนาแห่งตน...

หลังอัยการจับคำถาม ชายร่างอ้วนสี่ระยะล้านในชุดครุยดำก็ลุกขึ้นยืน เดินมาหยุดหน้าคอกพยาน สายตาจับอยู่ที่เด็กสาว ช่างโนเหมือน เสือร้ายมองลูกแกะ เขาเป็นนายจำเลยที่มากด้วยเล่ห์ ประสพ- การณ์การว่าความกว่ายี่สิบปีบอกเขาว่าคดีนี้อาจจบลงง่าย ๆ โดยที่ พยานโจทก์ร้องไห้โฮวังหนีออกไป เขาจำได้ว่าเคยว่าความคดีหนึ่ง ศาลลงโทษไม่ได้ เพราะผู้เสียหายถูกชกจนคลุ้มคลั่งวิ่งเตลิดและ ไม่กลับมาให้การอีกเลย

เด็กสาวที่เปราะบางตรงหน้าก็เช่นกัน ท่าทางโง่เซ่อไร้มารยา ดมอแห่งเหมือนคนพินไข้ หวาดผวาตลอดเวลา เขาเชื่อว่าเทคนิค ง่ายๆ แบบเดิมก็เพียงพอที่จะทำให้ลูกความพินตะวางสบาย

ในระบบศาลของไทย จำเลยทำหน้าที่เป็นเพียงผู้แก้ต่าง ขณะที่ โจทก์หรืออัยการแผ่นดินต้องหาหลักฐานมากมายมาพิสูจน์ผู้ถูกมัด จึงเป็นการเปิดช่องให้ผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนหลุดมานานักต่อนัก เพราะการข่มขืนยากหาหลักฐานและพยานอื่นในเหตุการณ์ นอกจาก หญิงผู้เสียหายเพียงคนเดียว

สิ่งที่มีตัวตนอยู่จริงคือมนุษย์เพศชาย ผู้หญิงเป็นเพียงดอกไม้
ประดับโลก เป็นวัตถุ เป็นอุปกรณ์เพาะพันธุ์ เป็นทาสในเรือนเบี้ย
พวกเธอดำรงอยู่ได้ในโลกเพราะมีเพศชายหล่อเลี้ยงจนเจือ ปกป้อง
คุ้มครอง จึงไม่ควรเหยอหน้ามากกล่าวโทษผู้ชาย การที่เธอได้รับการ
ข่มขืน น่าจะถือเป็นเกียรติอย่างยิ่ง

ทนายอ้วนไม่คิดว่าตนเองมีหน้าที่ผดุงความยุติธรรมแต่อย่างใด
เพราะเชื่อว่าสิ่งที่ตนทำคือการปกป้องศักดิ์ศรีแห่งความเป็นชาย ไม่
ใส่ใจว่าลูกความของตนกระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ ควรได้รับ
การลงโทษตามกฎหมายหรือไม่ สำหรับเขา หน้าที่ของทนายจำเลย
มีเพียงประการเดียวคือช่วยลูกความของตนให้พ้นจากข้อกล่าวหา
ไม่ว่าโดยวิธีใด ความพอใจสูงสุดคือสถิติการชนะคดีความทางเพศ
ครั้งแล้วครั้งเล่า

ชื่อเสียงทนายสมชาย บรูซชาติวงศ์ จึงขจรขจาย และแน่นอน
อุปสงค์มาก อุปทานน้อย ค่าตัวย่อมขยับขึ้นเป็นไปตามกลไกการค้า
จุดอ่อนในตัวพยานโจทก์มีมากมาย ช่างน่าขบขันเหลือเกิน
แค่เห็นพ่อตัวเองเดินลากโซ่ตรวนเข้ามาก็น้ำตาไหลด้วยความสงสาร
สบตาพ่อก็สะดุ้ง เตี้ยและเป็นที่จึกแน่

ชายอ้วนเดินวนเวียน ทำหน้าขริม ตาจ้องเด็กหญิงในคอก
ประหนึ่งเครื่องเล่นในสวนสนุกเครื่องลายครามบนห้างโชว์

“ชื่อเพี้ยนมานี้ พ่อหรือแม่ตั้งให้” เขาจ้องไปลอยคำถามนี้เพื่อให้
เธอหวนคิดถึงวันที่ครอบครัวอบอุ่น พ่อและแม่อยู่พร้อมหน้า

“แสดงว่าพ่อรักพยานมาก ใช่ไหม”

เขาทิ้งช่วงให้คิด

“พ่อของพยานคือชายผอมท่าทางทุกข์ตรม ถูกล่ามโซ่ตรวน

และกำลังยืนอยู่ตรงโน้น...ใช่หรือไม่

“ขอให้พยานช่วยยืนยันอีกครั้งว่า พยานได้กล่าวหาจำเลยซึ่งเป็นบิดาของตน เป็นผู้ข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีได้ถูกผู้หนึ่งผู้ใดยุยงส่งเสริม” เขาเห็นเสียงหนักเบา ปรายตาไปยังเจ้าหน้าที่มูลนิธิ

“พยานทราบหรือไม่ว่า การกล่าวหาบิดาตนครั้งนี้มีผลทำให้ห้องเล็ก ๆ ที่กำลังอยู่ในวัยเรียนอีกสามคนต้องขาดผู้อุปการะโดยทันที”

“คัดค้าน...” คำคัดค้านแม่ได้ผล แต่คำถามก็แผลงถูกปล่อยเป็นชุด

เด็กสาววัยเพียงสิบห้าอ่อนเตี้ยสะเก็นจะทันแล้ว เธอรู้สึกอึดอัด ลับสน และถูกทำให้กลายเป็นผู้กระทำผิดเสียเอง เธอทำให้ห้องทั้งสามพลัดพรากจากกัน

“ผลการชันสูตรของแพทย์พบน้ำสุจิในช่องคลอด น้ำสุจิจมาจากไหน

“พยานคิดว่าเป็นน้ำสุจิของใครได้อีก นอกจากจำเลย

“พยานมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่นบ่อยหรือไม่

“ขณะถูกข่มขืน พยานอำขาหรือไม่

“พยานพอใจกับการถูกข่มขืนหรือไม่”

เขามองหน้าเพ็ญภาด้วยสายตาเหยียดหยามและกล่าวโทษ

“ถ้าเช่นนั้นทำไมพยานจึงอำขา และยอมมีเพศสัมพันธ์กับบิดาติดต่อกันเป็นปีโดยไม่ขัดขืน

“เป็นไปได้หรือไม่ว่าพยานพอใจกับการมีเพศสัมพันธ์กับบิดา แต่ต่อมาเกิดหึงหวงเพราะบิดาหันไปสนใจน้องสาว พยานจึงหาเรื่องกลั่นแกล้งจำเลย”

เพ็ญภาท่ามือแน่น เหงื่อแตกกลางหลัง รู้สึกโลกโคลงเคลง

แต่ละคำถามจงบใจจะทำให้เธอเกิดความอับอาย เธอกำลังเปลี่ยนสถานะจาก ‘ผู้กล่าวหา’ เป็น ‘ผู้ถูกกล่าวหา’ ด้วยเล่ห์เหลี่ยมของผู้มีกฎหมายในมือ

ทนายจำเลยแอบยิ้ม อีกไม่นาน เขาจะรู้

“จำเลยสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปลึกเพียงใด

“ตอบด้วย!” เสียงดังคล้ายตะคอก

“ทำไมจึงรู้

“แสดงว่าพยานรู้ตัวตลอดเวลา และมีส่วนช่วยจำเลยให้ร่วมเพศโดยสะดวก”

เพ็ญนภาร่างแข็งเกร็ง กล้ามเนื้อสั่นระริก มือกำจนเล็บจิกเพื่อความกดดันท้วงทั้นจนเกินกว่าจะรับไหวได้

“พยานขอร่วมเพศกับบิดา...”

เธอยกมืออุดหู ร้องกรีด ร่วงออกจากคอกพยานเหมือนคนคลุ้มคลั่ง ขณะที่ทนายจำเลยมองตามด้วยสีหน้าเย้ยหยัน

เจ้าหน้าที่ของมูลนิธิ หนึ่งหญิงหนึ่งชายลุกวิ่งไล่ตามพยานโจทก์ออกจากห้องพิจารณาคดี

“น้องเพ็ญ สงบใจไว้” หญิงผมยาวตะโกนไล่หลัง กล่าวว่าจะวิ่งออกถนนใหญ่ที่มีรถพลุกพล่าน

ดีที่เพ็ญนภายังมีสติหลงเหลืออยู่บ้าง เธอวิ่งเข้าไปในห้องนำหญิงซึ่งอยู่ด้านข้างของตึก หนุ่มสาวที่วิ่งไล่ตามชะงัก ยืนฟังเสียงร้องให้นำเวทนา ฝ่ายชายขมวดคิ้ว พยักหน้าเป็นสัญญาณ

“ทนายเข้าไปดูน้องเพ็ญนะ เดี่ยวพี่จะกลับไปเรียนทหรืออัยการคงต้องขออนุญาตเลื่อนการพิจารณาคดีออกไปก่อน”

หญิงสาวชื่อจรรตรายพยักหน้าลึกลง เธอเพิ่งมาร่วมงานกับ

มูลนิธิได้เพียงสามเดือนกว่า และนี่เป็นครั้งแรกที่ได้เข้าร่วมรับรู้ ขบวนการทางศาลในการพิจารณาคดีเกี่ยวกับความผิดทางเพศ เธอ รู้สึกตื่นตระหนกและอดสูใจกับคำถามของนายจำเลย “ถ้าหญิง ที่ถูกข่มขืนเป็นลูกของมันเอง มันจะถามอย่างนี้ไหม” จรดทราย คิดแค่นั้น

เพ็ญภาณั่งซดตัวงออยู่ที่มุมในสุดใต้อ่างล้างหน้า สองมือ กอดเข้าประหนึ่งพยายามจะปกป้องตนเองให้พ้นจากโลกแห่งความจริงอันป่าเถื่อน เธอก้มหน้านิ่งอยู่ เมื่อจรดทรายเอามือแตะที่แขน ก็พบว่าเด็กหญิงร่างแข็งเกร็งเหมือนธนูที่เหนียวสุดล้า ถ้าดึงแรง กว่านี้อีกนิด คันธนูคงหักกลาง

“ไม่เป็นไรแล้วนะ น้องเพ็ญ ไม่เป็นไรแล้ว เราพอแค่นี้ก่อน”

เธอตั้งร่างเด็กหญิงมากอด เพ็ญภาษาขบหน้าร้องไห้บนปา จรดทรายได้รับการอบรมมาน้ำตาช่วยระบายความกดดันได้ระดับ หนึ่ง เธอจึงปล่อยให้ร้องโดยไม่ปราม

“อาละ” เธอพูดเสียงกระหึ่มกระเจิงเมื่อเสียงร้องเบาลง สะบัด ผมยาวเคลียไหล่ พยุงเด็กหญิงลุกขึ้น “พอก่อนสำหรับวันนี้” มี หลายคนชะงักหน้าดูจากนอกห้องด้วยสีหน้าใฝ่รู้เรื่องชาวบ้าน

“เดี๋ยวพี่จะพาไปพบลุงหมอ” เธอหมายถึงจิตแพทย์ในแผนก จิตเวช ที่ซึ่งมูลนิธิมักพาหญิงที่ประสบเคราะห์ไปรับการบำบัดทางใจ

จรดทรายประคองเพื่อนร่วมโลกไปยังรถยนต์ส่วนตัว ขณะนี้เป็น เวลาบ่ายแก่แล้ว หากจะเดินทางไปยังโรงพยาบาลเกรงว่าอาจไม่ได้ พบหมอประจำตัวของเพ็ญภา เธอจึงตัดสินใจขับรถพาไปรอที่ คลินิกจิตแพทย์ประสานซึ่งคุ้นเคยดี เพราะหมอเป็นจิตแพทย์ประจำ

ของพี่ชายเธอด้วย

เมื่อไปถึง นายแพทย์เจ้าของคลินิกยังไม่มา แต่เพ็ญนภาก็ได้รับการดูแลจากพยาบาลประจำคลินิกด้วยดี “กินยาสงบประสาทและพักผ่อนให้สบายก่อน” เธอพาเด็กสาวไปนอนบนเตียงนุ่ม “เดี๋ยวลุงหมอกี่มา”

เมื่อนายแพทย์ประสาน เวชสัมฤทธิ์ศิริ เดินทางมาถึงคลินิก เพ็ญนภาที่สงบใจลงได้มากแล้ว

“ไม่เป็นไรมากหรอก เครียดเพราะถูกคาดหวัง” หมอจ่ายยาสงบประสาทให้ไปกินก่อนนอน และหยิบตลับเทปให้ม้วนหนึ่ง “เทปคลายความเครียด ฟังแล้วจะได้หลับสบาย ไม่ต้องคิดมาก”

“เธอจะคิดสั้นไหมคะ”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก หมอกล้ารับรอง ฟรุ้งนี่ก็จะหายเป็นปกติ เธอเครียดเพราะเกิดความขัดแย้งในใจ ด้านหนึ่งเกิดจากความคิดว่าพ่อของเธอคือคนผิด ดังนั้นพ่อจะต้องถูกลงโทษ เธอทำทั้งหมดเพื่อน้องๆ ที่ยังเหลืออยู่ ถ้าปล่อยทิ้งไว้ น้องๆ จะถูกตราบาปเหมือนเธอ

“แต่อีกด้านหนึ่งเธอคิดว่าตัวเองคือคนผิด เพราะเธอไม่แสดงการขัดขืน หนายจำเลยอาศัยจุดอ่อนนี้พยายามกระตุ้นให้เธอสับสนว่าพ่อคือผู้มีพระคุณ เธอเป็นผู้ทำให้ครอบครัวแตกแยก น้องๆ ต้องแยกย้ายกระจัดกระจาย ถ้าไม่ถูกกระตุ้น เธอคงไม่เป็นแบบนี้”

จรดทรายกล่าวขอบคุณ หมอถามถึงพี่ชาย

“ญาติเป็นอย่างไร”

“สบายดีค่ะ นิ่งนิ่งๆ เป็นปกติ” เธอหัวเราะประชดความจรัญอันเหน็บหนาว

“จันทร์หน้าภูมามีนัดกับหมอ อย่าลืมนะ”

“ค่ะ”

ออกจากคลินิก จรดทรายพาเพ็ญนามาส่งยังเรือนแถวสองชั้น
เก่าๆ ที่มูลนิธิได้รับบริจาคจากหญิงชาวมุสลิมจิตกุศลให้ใช้เป็นที่พัก
ชั่วคราวของหญิงที่ถูกกระทำทารุณกรรมและขาดโอกาสต่อสู้
นอกจากจะให้ที่พักพร้อมอาหาร มูลนิธิยังให้การเยียวยาทั้งร่างกาย
และจิตใจโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ตลอดจนให้คำแนะนำทางกฎหมาย
หรือแต่งตั้งทนายผู้คดีตามแต่กรณี

อาสาสมัครหญิงอยู่เป็นเพื่อนจนผ่านราตรีคลุมผืนฟ้า

“หนูสงสารพ่อ แต่พ่อทำผิด ถ้าหนูไม่สู้ นื่องๆ คงแย่”
เพ็ญภาเริ่มกลับเป็นตัวของตัวเอง

“คิดถูกแล้วละเพ็ญ” จรดทรายให้กำลังใจ “เธอเป็นที่คนโต
เธอต้องปกป้องน้องแทนแม่ เราทุกคนในมูลนิธิเอาใจช่วยเพ็ญ”

“ถ้าพ่อออกจากคุกเมื่อไรหนูจะเลี้ยงดูเขาเอง หนูไม่โกรธพ่อ
หรอก หนูเพียงอยากหยุดเขาไว้ ถ้าเวรกรรมมีจริง ขอให้สิ้นสุด
เพียงแค่นี้เถอะ”

“มันกำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว ขอเพียงให้เพ็ญอดทนอีกนิดนะ”

“ค่ะพี่ หนูขอโทษด้วยที่วันนี้ทำใจไม่ได้ ทำให้ต้องเสียเวลา”

“ไม่เป็นไรหรอกเพ็ญ ไม่ใช่ความผิดของน้อง” แนนอน มีแต่
ผู้หญิงเท่านั้นที่จะเข้าใจความรู้สึกของลูกผู้หญิงด้วยกัน เธอเชื่อว่า
แม่หญิงกร้านโลกียก์ก็ไม่อาจตอบคำถามเหล่านั้นได้โดยหันไม่เปลี่ยนสี
เพราะมันเหมือนการกระทำซ้ำเร้าอีกครั้งหนึ่งด้วยวาจาในศาล คน
จำนวนไม่น้อยยอมขายแม้กระทั่งจิตสำนึก พระเจ้าเงินตราลอบ
คุณธรรมออกจากทนายผู้นั้นได้แจกเช่นน้ำยาลบคำผิด จรดทราย
อดสู้อใจกับคำถามที่เต็มไปด้วยเล่ห์กระเท่ห์ โจมตีจุดอ่อนของเด็กหญิง

ที่มีสภาพจิตบอบช้ำ ปกป้องคนเลวด้วยสีหน้าระรึน วิชาการที่
เล่าเรียนถูกใช้เพื่อใคร ความเป็นคนของพวกเขาหายไปไหน

“เราจะขึ้นศาลอีกครั้งเมื่อไรคะ”

“พี่คงต้องตรวจสอบกับอัยการดูอีกที พรุ่งนี้เช้าเจอกันนะ อ้อ...
ต้องตอนบ่าย เพราะพี่มีเรียนเช้า”

ก่อนกลับจรดทรายกำซับให้เพ็ญณาปฏิบัติตามคำสั่งหมอ
และฝากฝังแม่บ้านให้ช่วยดูแลอีกแรง

คืนนี้เป็นคืนเพ็ญ แสงจันทร์ส่องจ้าผ่านช่องลมและบานมุ้งลวด
ลมหนาวพัดกรูพาร่างสะท้อน

เพ็ญณานั่งมองดวงจันทร์ ดวงที่มีพลังลึกลับต่อสิ่งมีชีวิต
ในโลก พลังที่ทำให้เอือกเย็นหรือพลุ่งพล่าน เด็กสาวคิดถึงเหตุการณ์
ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

หลังจากกนิยาสงบประสาทหนึ่งเม็ดก่อนนอน เธอก็หยิบตลับเปป
ที่หมอให้มาเปิดฟัง มันไม่ใช่เทปธรรมะหรือเพลงบรรเลงอย่างที่คิด
แต่แรก แต่กลับเป็นเสียงนกร้องและคลื่นซัดเป็นจังหวะสม่ำเสมอ
ชวนให้จิตใจสงบ สงบจนเธอเริ่มเข้าสู่ภวังค์ เหตุการณ์ในอดีต
พรุ้งพรู

“พ่อ...อย่าทำ” เธอกระซิบเสียงเครือ กลัวน้องตื่น ตกใจขนลุก

“หุบปากเดี๋ยวนี้ ถ้าแกลงเคาะพ่อ” เสียงแหบเครือ กลืน
เหล้าลึกลง “แกไม่ส่งสารพ่อหรือ หาเงินงกๆทั้งวัน แม่แกก็ทิ้งไป
แล้ว แกต้องทำให้พ่อมีความสุข แกเป็นสมบัติของพ่อ...เข้าใจไหม”

เมื่อมีครั้งที่หนึ่ง ก็มีครั้งที่สอง เพ็ญณาเกลียดพ่อ ขยะแขยง
แต่เวลาพ่อหายเมาจะร้องไห้หน้าสงสาร มันทำให้เธอสับสน แยกไม่ได้

ระหว่างความถูกผิด ความควรไม่ควร พ่อบอกว่าสิ่งที่เธอทำคือ การสนองคุณ หากเธอนำเรื่องนี้ไปบอกใคร พ่อจะต้องตีตัก เธอ และน้องๆ จะต้องแยกย้ายไปอยู่ตามสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

เพ็ญนภากลัวคำขู่ ทั้งเคารพและเกลียด สภาพขัดแย้งในจิต ทำให้เธอกลายเป็นคนเงียบขรึม ไม่พูดจาเล่นหัว ท้อแท้ การเรียน ตกต่ำ กลับบ้านแบบซังกะตาย คิดตลอดเวลาว่าตนผิดจากเพื่อนฝูง มีราศี

สภาพการณ์เช่นนั้นเกิดนานนับปี จนคืนหนึ่งเมื่อชายผู้ชื่อว่าเป็นพ่อได้ไหยงตัวข้ามไปหาน้องสาวคนถัดไป เสียงนกร้องตักใจ เสียงหอบหายใจเหมือนหมาบ้าทำให้เธอสะดุ้งตื่น เพ็ญนภาร้องกรี๊ดๆ พ่อตบเปรี้ยงเข้าที่หน้า

“พ่อสัญญากับหนูแล้วนะ!”

เด็กสาวลุกขึ้นวิ่งเตลิดลงจากคอนโดมิเนียมในคืนนั้น ชายชั้ววิ่งไล่ตาม ตะโกน “ถ้ากูจับได้ มึงตาย” แต่เธอลัดเลาะฝ่าความมืด จนถึงแม่น้ำ เธอนั่งซ่อนกายที่โคนสะพาน หนาวลั่นในชุดนอนจนตีสาม จำได้ว่าเสียงน้ำดังซ่าๆ เช่นเดียวกับเสียงเทปที่กำลังเปิดขณะนั้น

คืนนั้นเธอคิดกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย แต่สวัสดิภาพของน้องอีกสามชีวิตดุจรังสตีไว้

คืนนี้ลีน้องๆ หลอดภัยแล้ว ญาติฝ่ายแม่รับไปอยู่ด้วยทุกคน เธอไม่จำเป็นต้องมีชีวิตอยู่ให้คนประณามอีกต่อไป

เหมือนต้องมนตร์สะกด เพ็ญนภาพึมพำ สายตาเหม่อลอย “หญิงชั้ว...พ่อชั้ว...ลูกชั้ว...คนประณาม...คนประณาม...คนประณาม...”

เธอค่อยๆ ลุกขึ้นยืน หลับตาสนิท ก้าวซ่าๆ ไปที่ปลายเตียง ฉีกผ้าขนหนูเป็นสามส่วนตามยาวด้วยกำลังแรงเหลือเชื่อ มัดต่อกัน

เป็นเส้น ก้าวขึ้นยืนบนโต๊ะ ผูกเชือกผ้าขนหนูเข้ากับข้อศอก ปลาย
อีกข้างทำเป็นบ่วงกลมห้อยกลางอากาศ

เธอยังคงหลับตาขณะสอดศีรษะเข้าไปในบ่วงที่ทำไว้ พึมพำเหมือน
ท่องมนตรา

ลมหนาวพัดพริ้ว ลมแรงจนบานหน้าต่างสั่นไหวส่งเสียงกุกกัก
พลังแห่งจันทร์เพ็ญทำให้ห้วงสมุทรเริงระบำ หอยงวงช้างสร้าง
ปล้องใหม่ หอยนางรมเปิดปิดฝาเป็นจังหวะ ลีลาเล็กน้อยด้วยนม
ขนาดเล็กเคลื่อนไหวช้าลง

คติและความรุนแรงเพิ่มขึ้นในคืนจันทร์เพ็ญ

แสงจันทร์สีนวลสอดผ่านช่องลมไม้ลูกกรงเหนือบานหน้าต่างที่เปิดอ้า
เกิดเป็นเงาสลับมืดสว่างจับบนดินคู่เปลือยที่ห้อยเหนือพื้น สี
ซีดเชียวกว่าแสงจันทร์ ผิวหนังเย็นเยือกกว่าสายลมหนาวที่พัด
กระหน่ำ ลมแรงจนบานหน้าต่างสั่นไหวส่งเสียงกุกกัก มันพัดให้
ร่างของเด็กสาวไกวแกว่งเล็กน้อยประหนึ่งว่าเจ้าของร่างยังมีชีวิตอยู่

“โอ...ลูกหนอ...”

แม่จะปลุกเรื้อนให้อยู่

แม่จะผูกอุให้นอน

จะพัดวี โบกกาย ให้คลายร้อน

นะลูกเอ๋ย...โอ้...โอ้...”